

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ *

[Τὸ ἡμέτερον Ἡμερολόγιον μετὰ χαρᾶς εἰλικρινοῦς συγκαταλέγει ἐκάστοτε εἰς τὰς τάξεις τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ τοὺς ἐν τῷ ἔξῳ ἑλληνισμῷ ἐπιλέκτους καὶ εὐγενεῖς ἐργάτας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς γραφίδος. Ὁ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου κ. Δημοσθένης Θ. Σταυρινίδης εἶνε ἐκ τῶν ἐπαξίως ἐκπροσωπούντων τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν ἐν τῇ ἔξῳ Ἑλλάδι. Διδάκτωρ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ δικηγόρος παρ' ἅπασιν τοῖς ἐν Κύπρῳ δικαστηρίοις, ἐνδιατρίβει οὐχ ἥττον μετὰ ζήλου περὶ τὰς προσφιλεῖς του φιλογολικὰς καὶ δημοσιογραφικὰς μελέτας, γράφων εἰς κυπριακὰ φύλλα, συνεργάτης ἄλλοτε ἀθηναϊκῶν ἑφημερίδων, ἐκδούς δὲ πρὸ ἐξαετίας καὶ τομίδιον «Κυπριακῶν Διηγημάτων». Ἐκ τοῦ παρατιθεμένου ᾧδε τρυφεροῦ διηγήματος οἱ ἀναγνώσται θὰ κρίνωσι περὶ τῆς λογοτεχνικῆς χάριτος τοῦ νέου ἡμῶν συνεργάτου.]

Α NAMEΣΑ στὲς δαντελλωτὲς κορυφὲς ἐνὸς μεγάλου βουνοῦ εἶναι κτισμένον τὸ καθαρὸν καὶ λευκὸν Μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας.

Δύο - τρεῖς δρόμοι στενοὶ καὶ ὄφιοειδεῖς ἔρπουσι πρὸς αὐτό, λευκοὶ καὶ αὐτοί, διὰ μέσου δάσους ἐκ πευκῶν καὶ μυρσινῶν καὶ σχοίνων.

Κάτω ὑπὸ ἓνα βράχον ἀναβλύζει καθαρὸν καὶ διαυγὲς ὡσάν

* ΣΗΜ. Τὸ διήγημα τοῦτο ἐπηνέβη ἐν τῷ τελευταίῳ διηγηματικῷ διαγωνισμῷ τοῦ «Πανωνίου Συλλόγου» ὑπὸ τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς αποτελεσθείσης ἐκ τῶν κ. κ. Ν. Γ. Πολίτου, Γ. Δροσίνη καὶ Κ. Παλαμᾶ εἰσηγητοῦ.

τὸ κρύσταλλον νερόν, τὸ ὁποῖον καταπίπτει ἀπὸ τῶν πετρῶν μὲ ἓνα κρότον εὐχάριστον καὶ κυλίσεται ἐλικοειδῶς εἰς τὰς καταπρασίλους βλαστήσεις τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἡ δάφνη ἀδελφώνεται μὲ τὴν ἐρείκην καὶ ὁ θύμος ἀνταλλάσσει ἀσπασμούς μὲ τὴν ἀλόην καὶ ὁ κιστὸς περιπτύσσεται εἰς ἐναγκαλισμούς περιπαθεῖς τὴν ἰτέαν.

Κρίνοι παρθένοι καὶ ἴα ἄγρια μοσχόβολοι καὶ στολίζουσι τὸ βουνόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων καὶ τῶν φυτῶν ἀδελφωμένη μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ μοσχολιθάνου, τὸ ὁποῖον καίουν οἱ μοναχοί, ὡς θυμίαμα ὑπερτάτης λατρείας εἰς τὸν θρόνον τοῦ Αἰωνίου.

Ὁ ἥλιος — γλυκὺς ἥλιος τοῦ Ἀπριλίου — ἀποστέλλει διαρκῶς ἐρωτικὰς θωπείας πρὸς τὴν φύσιν τὴν κάτωθεν αὐτοῦ ἀπλουμένην, τὴν ἀναλυσμένην ὑπὸ τὰς προσφύσεις τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ καὶ φρικιώσαν ὑπὸ τὰς πνοὰς τῆς αὔρας. Μία ἐσωτερικὴ δύναμις, ἓνας πόθος ἀκαταμάχητος καλεῖ τὴν φύσιν ὅλην εἰς ἐξέγερσιν καὶ ὥθεῖ τὰ στοιχεῖα πρὸς νέας δημιουργίας συμπλέκων αὐτὰ εἰς ἐνώσεις μυστικὰς, εἰς μεταγγίσεις χυμῶν, εἰς περιπτύξεις γονιμοποιούς καὶ εὐφροσύνους.

Μόλις ἐπέραςε τὸ μεσημέρι.

Κύματα λευκοῦ φωτὸς καταπίπτουσι ἐπάνω εἰς τὸ Μοναστήρι καὶ φιλοῦν τοὺς λευκοὺς αὐτοῦ τοίχους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναρριγᾶται τὸ ἀγιόκλημα, καὶ περιλείχουσι τὸ μικρὸν του κωδωνοστάσιον μὲ τὰ τρία ἡχηρὰ σήμαντρά του καὶ τὸν ρωσικῆς κατασκευῆς κώδωνά του, τὸν ὁποῖον στολίζουσι ὁλόγυρα διάφοροι περαστάσεις ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας.

Μέσα εἰς τὸ Μοναστήρι μία ἑκτακτος παρατηρεῖται κίνησις. Κᾶτι τι σὰν ἀσυνήθιστον συμβαίνει, τὸ ὁποῖον ἀνησύχησε τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐπέφερε τὴν ἀναστάτωσην μέσα εἰς τὸ ἐρημικὸν καὶ ἥσυχον Ἀσυλον.

Ὁ Πάτερ - Δανιήλ, ὁ νεαρὸς γραμματικὸς τοῦ Μοναστηρίου ἔπεσεν ἄρρωστος ἐξαφνικὰ καὶ κανεὶς δὲν ἤξεύρει τί νὰ ὑποθέσῃ. Τὸ μεσημέρι ποῦ ἐκάθηντο οἱ μοναχοί εἰς τὴν τράπεζαν μὲ τὸν Ἠγούμενον ἐπὶ κεφαλῆς, τοῦ ἦλθε διὸ φορὰς μιὰ δυνατὴ ζάλη ποῦ ἠνάγκασε τοὺς ἀδελφούς νὰ τὸν ὑποβαστάσουν διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ κελλῖον του.

Τὸν ἐξέδυσαν καὶ τὸν ἐξήπλωσαν εἰς τὸ στρώμα του καὶ ὁ πρωτοσύγγελλος ἔστειλε παρευθὺς ἓνα δόκιμον νὰ καλέσῃ τὸν ἱερομόναχον Θεόφιλον ἀπὸ τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο δύο ὥρας μακρὰν τοῦ Μοναστηρίου καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε μεταβῇ οὗτος διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα ἄρρωστον. Διότι ὁ ἱερομόναχος Θεό-

φιλος ἦτο γνωστός εἰς τὸ Μοναστήρι καὶ εἰς ὅλα τὰ περίξ αὐτοῦ χωρία ὅτι ἤξευρε νὰ θεραπεύῃ πολλὰς ἀσθενείας καὶ ἰδίως ὅτι ἦτο ἀφθαστος εἰς τὴν ἰατρειάν τοῦ τύφου καὶ τῶν κακοήθων ἐξανθημάτων.

Ἡ ζάλη ὡς τόσον τοῦ Πάτερ - Δανιήλ φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο παροδική. Ἐνα χρῶμα ὑπομέλανον διεδέχθη τὴν ὥχρότητα τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἓνας σπασμὸς ἀγωνίας ἀλλοίωσε τὰ εὐμορφα χαρακτηριστικά του. Δύο δάκρυα ἀνέβησαν καὶ ἐσταμάτησαν εἰς τὰ μάτια του ὡς νὰ τὰ ἐμπόδισε ὁ πόνος νὰ τρέξουν.

Νὰ ἦσαν τάχα δάκρυα τῆς ἀγωνίας, ἡ ὁποία διέτρεχε τὸ ἀκμαῖον ἐκεῖνο κορμί, ἢ ἦσαν δάκρυα καμμιᾶς ἄλλης οὐδύνης βαθυτέρας, ἐσωτερικῆς, τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸν προσεπάθει νὰ συκρατήσῃ τὸ συνεσφιγμένον στόμα τοῦ νεαροῦ γραμματικοῦ;

Ὁ Ἡγούμενος, ἓνας ἀγαθὸς γέρον, μὲ τὸ πρόσωπον λευκὸν καὶ τὴν γενειάδα λευκὴν, προσῆλθε καὶ ἐσταμάτησε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς. Καὶ οἱ μοναχοὶ ἄφωνοι τὸν περιεκύκλωσαν κυτάζοντες μὲ θλίψιν εἰλικρινῇ τὸν Πάτερ - Δανιήλ, διότι πολὺ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι ἀπὸ τοῦ Ἡγουμένου μέχρι τοῦ τελευταίου ὑπηρέτου τοῦ Μοναστηρίου διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ τὴν καλὴν σύντην του καὶ πολὺ τὴν ἐκτιμοῦσαν διὰ τὴν παιδείαν του.

Τὸ στήθος τοῦ γραμματικοῦ ἐξωγκοῦτο ὡς νὰ ἀνέπνεε μὲ δυσκολίαν καὶ τὰ χεῖρα του ἐκρατοῦσαν δυνατὰ τὸ σινδόνι.

Ἐσκυψεν ὁ ἡγούμενος καὶ ἐπῆρε τὸ χεῖρ του.

— Πάτερ - Δανιήλ, θέλεις νὰ κοινωνήσῃς;

— Ναί, ναί, ἀπήντησεν ὁ ἀσθενὴς σφίγγων εἰς τὸ χεῖρ του περισσότερον τὸ σινδόνι. Θέλω πρῶτα νὰ ἐξομολογηθῶ.

Ἡ ἡγούμενος ἔνευσεν εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ ἐξέλθουν καὶ ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἄρρωστον. Ὑστερα ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ κελλίου καὶ ἐπὶνῆλθε πλησίον εἰς τὴν κλίνην τοῦ γραμματικοῦ καὶ ἐκάθησεν.

— Ἀκούω, Πάτερ - Δανιήλ!

Μία στιγμή σιωπῆς, ἡ ὁποία ἐνόμιζες ὅτι μετεδόθη ἀπὸ τὰς δύο ζωσας ψυχὰς ποῦ ὑπῆρχον ἐκεῖ μέσα εἰς τὰ ὀλίγα, τὰ ἄτεχνα ἐπιπλα τοῦ κελλίου. Καὶ αὐτὸ τὸ λάδι τῆς κανδήλας, τὸ ὁποῖον ἔχαιε πρὸ μιᾶς μεγάλης εἰκόνης τῆς Παναγίας, παλαιᾶς ζωγραφίας καλλιτέχνου ἀδελφοῦ συγχωρηθέντος πρὸ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔτριζε πρὸ ὀλίγου ἀδιάκοπα, ὡς νὰ ἐνήργησε καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἰδία ἐπήρεια τῆς σιγῆς, ἔπαυσε τὸ τρίξιμό του καὶ γύναι μέσα εἰς τὸ κελλίον ἓνα ἤρεμον καὶ γλυκὺ φῶς, τὸ ὁποῖον

συμμίγνυται με τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ σχηματίζει ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν σκυθρωπῶν ἐπίπλων ἀπαλὰς καὶ ἱριδοχρώμους ἀνταυγείας.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Πάτερ - Δανιήλ ἐφάνη τώρα ὡς νὰ ἰλα-
ρύνθη ὀλίγον.

— "Ακουσέ με, γέροντα ! Γιὰ μιὰ στιγμή ἐταλαντεύθηκα, εἰς ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῶ ἢ νὰ πάρω τὴν ἀμαρτίαν μου μαζί μου εἰς τὸν τάφον. Μὰ ἐνίκησεν ἡ ἰδέα νὰ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ σοῦ τὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅλα, γιατί ἔτσι μόνον μπορεῖ νὰ ἐλαφρωθῇ λίγο ἡ συνειδήσίς μου καὶ νὰ κλείσω τὰ μάτια μου μὲ κάποιαν εἰρήνην. Γιατὶ τὸ ξέρω καλὰ, τὸ νοιώθω πῶς σὲ λίγη ὥρα δὲν θὰ εἶμαι μαζί σας.

— Παναγία μου Χρυσοσπηλιώτισσα, διέκοψε τρομαγμένος ἀληθινὰ ὁ ἡγούμενος καὶ ἔκαμε τὸν σταυρόν του.

"Ενας σπασμὸς ὀδύνης διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ νεαροῦ γραμμα-
τικοῦ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ περιστραφῇ εἰς τὴν κλίνην. "Επειτα ἐξ-
ηκολούθησε :

— Θυμᾶσαι, γέροντά μου, τὸν χαῖρόν ποῦ ἤμουν δόκιμος ἀκόμη εἰς τὸ Μοναστήρι. Θὰ ἤμουν πάνω κάτω δέκα ἔξη χρό-
νῶν ὅταν ἡ ὀσιότης σου ἀπεφάσισε νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὸ σχο-
λεῖο ποῦ εἶναι στὴν γῶρα γιὰ νὰ τελειοποιηθῶ.

Τὰ γράμματα ποῦ εἶχα μάθῃ στὸ Μοναστήρι μὲ ἐβοήθησαν καὶ κατετάχθηκα σὲ μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας τάξεις.

"Εμενα τότε εἰς ἕνα φτωχικὸ σπίτι μιᾶς καλῆς γήρας, ὅπου ἐνοικίασα μιὰ μικρὴ καὶ φωτερὴ κάμαρα. Στὸ σπίτι αὐτὸ ἐκά-
θησα καὶ τὰ δυὸ χρόνια ποῦ ἐχρειάζουμουν νὰ τελειώσω τὸ
σχολεῖον, γιατί τὸ προτιμοῦσα διὰ τὴν ἡσυχίαν ποῦ εὑρίσκα
αὐτὸ καὶ γιατί ἤθελα νὰ νηστεύω λίγο τὴν φτώχεια τῆς σπι-
τονοικοκυρᾶς μου μὲ τὸ ἐνοίκιον ποῦ τῆς ἐπλήρωνα. Ἡ κυ-
μένη δὲν εἶχεν ἄλλην βοήθειαν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς καὶ ἀπὸ τὰ
χέρια τῆς μοναχοκόρης τῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ
ἔσκυβεν ἐπάνω εἰς τὸ ράψιμόν τῆς ἢ εἰς τὰ κεντήματα ποῦ τῆς
ἐπαράγγελλαν.

"Ἦταν μία κόρη λεπτὴ καὶ ὀλίγον γλωμῇ, σὰν ἕνα ἄνθος τρυ-
φερὸν ποῦ δὲν τὸ βλέπει καὶ δὲν τὸ ζωογονεῖ ὁ ἥλιος.

Ἡ ἐργασία ἐκαταλάμβανεν πῶς τὴν ἐκούραζε καὶ τὴν ἐμά-
ραινεν, ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ τῆς ἦταν τόση ποῦ δὲν τὴν ἄφινε νὰ
τῆς διαφύγῃ κανένα παράπονον. Καὶ πολὺ τὴν ἐσυμπαθοῦσα δι'
αὐτὴν τῆς τὴν ἐγκαρτέρησιν, ἡ ὁποία ἀργότερα εἰς τὴν φαν-
τασίαν μου τὴν ἐζωγράφιζε μὲ ἕνα μαρτυρικὸν φωτοστέφανον
γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπόν τῆς τὸ παρθενικὸν ποῦ ἔμοιαζε μὲ τὰ

φωτεινά πρόσωπα ἀγγέλων ποῦ βλέπομεν συχνὰ εἰς τὰς ἀγιογραφίας.

— Πάτερ - Δανιήλ, ἀμαρτάνεις !

— "Ω ! ἂς ᾔτο αὐτὴ ἡ ἀμαρτία μου, εἶπεν ὁ μοναχὸς συσφίγγων παραφόρως τὰ χέρια ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ νὰ καταπνίξη τὰς ἀλγυδόνας, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἔπασχε δεινῶς.

— Πάτερ - Δανιήλ, ὑποφέρεις πολὺ ; ἡρώτησε μὲ συγκίνησιν ὁ ἡγούμενος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, γέροντα, σὲ λίγο θὰ περάσῃ ... Καὶ ἔπειτα τί εἶναι τὰ βάσανα τοῦ σώματος μπροστὰ στὰ βάσανα τὰ ἠθικά, στὰ μαρτύρια μιᾶς κολασμένης ψυχῆς ;

— Θυμῆσου πῶς ὑπάρχει Θεὸς συγχωρῶν, Πάτερ - Δανιήλ.

— Δοῦλάζω τὸ ὄνομά του !

— Εἶγες λοιπὸν βασάνους ;

— Ἀλλοίμονον, γέροντά μου ... Ἐξακολουθοῦ.

Στὸ σπίτι ποῦ κατοικοῦσα ἔρχομουν φυσικὰ εἰς σχέσιν μὲ τὰς δύο φτωχὰς ἐκεῖνες γυναῖκες. Καὶ ὅσον τὰς ἐπλησίαζα, ὅσον συνεδεόμην μαζί τους, τόσον αὐτὲς περισσότερον ἐκυρίευν τὴν συμπάθειάν μου καὶ τὴν ἐκτίμησίν μου.

Μοῦ ἐκμυστηρεύοντο ὅλες τῶν τὰς σκέψεις, μὲ ἐσυμβουλευόντο εἰς ὅλες τῶν τὰς στενοχωρίας καὶ κάποτε μὲ τὰς μικρὰς μου οἰκονομίας ἔρχομουν βοηθὸς στὴν ἐλεεινὴ φτώχεια ποῦ τὰς ἔδερνε.

Ἡ μητέρα μὲ ἐθεωροῦσεν ὥσάν νὰ ἤμουν ἀδελφὸς τῆς. Τόσῃν εἰλικρινῇ φιλίαν εἶχαμε μεταξύ μας. Καὶ πολλὰς φορές ποῦ ἐκάθουμουν καὶ ἐδιάβαζα ἕως στὰ μεσάνυχτα, ἡ κόρη μοῦ ἐξήτοῦσε τὴν ἄδειαν νὰ καθήσῃ καὶ νὰ ράπτῃ ἢ νὰ κεντᾷ πλησίον μου διὰ νὰ μοῦ κάμνῃ συντροφιά, ὅπως μοῦ ἔλεγε, πράγματι ὅμως διότι δὲν εἶχε, ὅπως ἐκταλάβαινα, πετρόλαδον ἢ λάμπρα τῆς.

Ἐτσι ἐπέρασαν τὰ δύο ἐκεῖνα χρόνια τῆς μαθητικῆς ζωῆς μου. Ἐδῶκα τὰς τελευταῖες ἐξετάσεις μου μὲ ἐπιτυχίαν καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰ ἐπιστρέψω στὸ Μοναστήρι. Ἀπεχαιρέτησα τὰς δύο καλὰς ἐκεῖνες γυναῖκες ποῦ ἔς τὴν φτωχικὴν στέγη τους ἀπὸ κάτω εὗρήκα τὴν ἄδολη φιλίαν καὶ ἐγνώρισα τὴν στοργὴν ἐγὼ ὁ ὀρφανός, ὁ ἔρημος στὸν κόσμον ...»

Ἐνας ὀδυνηρὸς σπασμὸς διέκοψε τὸν Πάτερ - Δανιήλ καὶ ἔνα κῦμα μελανὸν ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χέρια του. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἐξηκολούθησεν :

— Ἦλθα στὸ Μοναστήρι. Ἀπὸ δόκιμος ἔγινα διάκονος καὶ ἀπὸ καλωσύνη σας μὲ ἀξιώσατε στὴν θέσιν τοῦ γραμματικοῦ

τοῦ Μοναστηρίου. Σωστά τρία χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε καὶ στὰ τρία αὐτὰ χρόνια ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξεν ἓνα φοβερὸν μαρτύριον.

Θεέ μου, τί ὑπέφερα σαυτὰ τὰ τρία χρόνια, τί φορικτὰς δοκιμασίας ὑπέστη ἡ ψυχὴ μου!

Μόλις ἐπέρασαν λίγες μέρες ποῦ ἔφθασα στὸ Μοναστήρι καὶ ἓνας πόθος ἰσχυρός, ἓνα εἶδος νοσταλγίας μὲ ἐτραβοῦσε καὶ ἐγύριζε πίσω τὴν ψυχὴ μου στὸ φτωχικὸ σπίτι τῆς γῆρας ποῦ κατοικοῦσα. Τί νὰ ἦταν ἀρά γε ὁ πόθος αὐτός ποῦ μὲ ἐκυρίευεν; Ἦταν ἡ νοσταλγία πρὸς τὴν φωτερὴν κάμαρά μου, πρὸς τὰ πενήρᾳ ἐπιπλά της; Ἦταν ἡ ἐνθύμησις τῆς μαθητικῆς ζωῆς μου, τῶν συμμαθητῶν μου, τοῦ σχολείου μου;

Ἦσαν ὅλα αὐτὰ καὶ τίποτε, γιατί ὅλα μαζί ἐστρέφοντο γύρω σὲ μιὰν ὑπαρξί, λεπτὴ καὶ ἀδύνατη, σ' ἓνα πρόσωπο παρθενικὸ μὲ δυὸ μεγάλα μάτια γεμάτα ἀγάπη καὶ εἰλικρίνεια.

Αὐτὸ τὸ πρόσωπον εἶχε κυριεύσῃ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴν φαντασίαν μου. Αὐτὸ μὲ τὰ δυὸ μεγάλα μάτια, μὲ τὴν παρθενικὴν χάριν, μὲ τὴν γλωμάδα τῆς ἀδυναμίας, μὲ παρακολουθοῦσε παντοῦ καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα καὶ μέσα στὸ κελλί μου καὶ μέσα στὴν ἐκκλησίαν καὶ μέσα στὴν ἐργασία μου καὶ μέσα στὸν ὕπνο μου.

Πόσες φορές ἐπροσπάθησα νὰπομακρύνω τὴν ἀνάμνησι τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ πόσες φορές κλεισμένος μέσα στὸ κελλί μου καὶ γονατιστὸς μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου μὲ πόνον καὶ μὲ συντριβὴν ἐζήτησα ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὴν ἐπίμονον αὐτὴν καταδίωξιν, ἣ ὁποία ἐκόλαζε τὴν ψυχὴ μου;

Ἀλλὰ τίποτε, δυστυχῶς. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἔχανα ἔδαφος εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ἐπὶ τέλους ἐνίκηθηκα... Ἀγαποῦσα ὁ ἀμάρτωλός!... Ἀγαποῦσα τὴν κόρην τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου.»

* *

Λυγροὶ ἰσχυροὶ συνεχλόνισαν τὸν μοναχὸν καὶ ἐπνίξαν τὴν φωνὴν του.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸ φῶς τῆς κανδήλας, ἣ ὁποία ἔκαιε πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, ἐσβέσθη ἀποτόμως μὲ ἓνα τριγμὸν ὥσάν ἡ ἐξομολόγησις τοῦ μοναχοῦ νὰ ἐπίεζε τὸν ἀέρα καὶ ὥσάν κἄποιον νέφος βαρὺ νὰ διεγύθη μέσα εἰς τὸ κελλίον καὶ νὰ ἐσκέπασε τὰ ἀντικείμενα

— Θεέ μου, ἀμάρτησα... Θεέ μου, ἀμάρτησα, ὠλόλυζεν

ἀνατινασσόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ συστρέφων τὰς χεῖρας ὁ μοναχός.

— Ἐχε πίστιν στὸν Θεόν, Πάτερ - Δανιήλ. Αὐτὸς μᾶς συγχωρεῖ ὅλους.

— Γέροντά μου, δὲν τελείωσαν ἡ ἀμαρτίες μου.

— Παναγία μου Χρυσοσπηλιώτισσα, εἶπεν ὁ ἡγούμενος καὶ ἐσταυροκοπήθη.

— Γέροντα, φοβοῦμαι πῶς ἂν σοῦ τὸ πῶ, θὰ μοῦ ἀρνηθῇς τὴν θείαν κοινωνίαν ... Γέροντα, ἔπρεπε νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ καθημερινὰ μαρτύρια, γιατί δὲν μπορούσα πλέον νὰ βαστάξω καὶ ἀγόρασα τὴν ἡσυχία μου μὲ τὴν θυσία τῆς ψυχῆς μου ... Γέροντα, ἐπῆρα φαρμάκι ...

Νέος ἰσχυρότερος σπασμὸς συνεχλόνησε τὸν μοναχὸν καὶ παρεμόρφωσε τὸ πρόσωπόν του. Ἦτο ὁ τελευταῖος σπασμὸς τῆς ζωῆς ...

— Ὁ Θεὸς συγχωρέσει τον, ἐψηθύρισεν ὁ ἡγούμενος καὶ ἐγυνυπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας.

Ἐν Λευκωσίᾳ

ΔΗΜΟΣΘ. Θ. ΣΤΑΥΡΙΝΙΔΗΣ

ΔΙΑΚΟΠΗ

Τὸ ἔργον τῶν θεῶν διακόπτουμε ἡμεῖς
τὰ βιαστικά καὶ ἄπειρα ὄντα τῆς στιγμῆς.
Στῆς Φθίας καὶ στῆς Ἑλευσίνος τὰ παλάτια
ἡ Θέτις καὶ ἡ Δήμητρα ἔργα καλὰ
ἀρχίζουν μὲς σὲ φλόγες καὶ καπνόν. Ἀλλὰ
πάντοτε ἡ Μετάνειρα ἀπὸ τὰ δωμάτια
τοῦ βασιλέως τρέχει κατατρομαγμένη,
καὶ πάντοτ' ὁ Πηλεὺς φοβᾶται κ' ἐπεμδαίνει.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ